

ται εις της κ. Μπανιολή, ήτις αναλαμβάνει και την προμήθειαν των απαιτούμενων υλικών.

Όσοι δε εις έκαστην τούτων πιστώσεως, αναλόγως των παραστάσεων, εις τας οποίας είχε μέρη, από 500 μέχρι 3,000 δραχμών.

Και ούτω ή κκ Μπανιολή χειροτονήθη επίσημος ράπτρις του Βασ. Θεάτρου ετοιμάζουσα φορέματα διά τας ήθοποιούς, χωρίς να έρωτα κάποτε διά το γούστο των, μεταχειριζομένη ως υλική τὰ περισσεύματα εκ των άλλων της έργασίαν, χωρίς να δέχεται ποτέ να της δώσουν υλικά κί ιδίαι, και πρό πάντων χωρίς να διδῃ λογαριασμών πίσσον κοστίζει έκαστον φόρεμα, αναβάλλουσα εις τό τέλος του έτους την έκκαθάρισιν των πιστώσεων.

Δι' αυτά όμως τὰ φορέματα, διά τας πιστώσεις αυτές, γίνονται κρατήσεις εκ του μισθοῦ των ήθοποιών και ο προϋπολογισμός έκαστης εξ αυτών είνε πάντοτε ανισοσκελής, παρουσιάζων περισσότερα έξοδα ή έσοδα.

Μία ήθοποιός του Βασιλικού, ή οποία έχει 200 δρ. κατά μήνα, πληρώνει:

Έννεήκοντα δραχμάς κατά μήνα απέναντι της πιστώσεως της ράπτριδος.

Τριακόντα δραχμάς κατά μήνα διά τόν λογαριασμόν τῆς σποδηματοποιού.

Εκκατό δραχμάς διά κάλτσες, κορδελίτσες και τὰ χίλια δύο μικράκινα πράγματα, τὰ οποία είνε εν τούτοις απαραίτητα.

Δεκαπέντε δραχμάς διά ποῦδρα κ. λ. π. υλική της παραστάσεως.

Και... έχει ο Θεός.

Η ήθοποιός λοιπόν αυτή, την οποίαν χειροκροτείτε, κίαιε Αθηνά, ή οποία επιτυχάνει εις τούς ρόλους, της οποίας ντύνεται καλά και εις την οποίαν κάμνετε έκαστε παρατηρήσεις διά μικράν έλλειψιν των απαιτήσεων της, έχει διά την συντήρησιν της κατά μήνα 15 δραχμάς, αί οποίαι δέν λέγει τις υπερέχον βεβαίως ότι εξοικονομούνται προς πλήρωσιν γαλιανών δύο άναγκών της ήθοποιού, χωρίς να περισεύσῃ πεντάραχ διά την συντήρησιν της γυναικός, ή οποία πρέπει να τρώγῃ όπωσδήποτε διά να μπορῇ να πιάσῃ 10 ώρας την ημέραν εις απογευματινὰς και εσπερινὰς παραστάσεις, και να κάμνη πρόβχ άλλας τόσας.

Μή λησμονώμεν όμως και τὸ τελευταίον. Τὰ φορέματα αυτά, εις τὰ οποία νταντέλαι 20 λεπτῶν λογαριάζεται πρὸς 3 δραχμάς τὸν πῆγυν—

όπως μόνον εις τὰς φιλανθρωπικὰς άγοράς συνδεδινε μέχρι τούδε — τὰ φορέματα αυτά τὰ προερχόμενα εκ της διαχειρίσεως των χρημάτων πτωχῆς ήθοποιού από την κ. Μπανιολή, τί θὰ γίνονιν όταν ή ήθοποιός αποφασίζουσα να... φάγῃ θελήσῃ ν' αποχωρήσῃ τοῦ Β. Θεάτρου;

Διά να έξοφληθῶν 2.000 δραχμάκι με 90 δραχμάς κατά μήνα πρέπει να παρέλθουν 22 μήνες. Και κατά τὸ διάστημα αυτό ή ήθοποιός θὰ χρειασθῇ 4.000 δραχμῶν διά νέα φορέματα.

Εις τὴν έρώτησιν, απαντᾷ ή Διεύθυνσις:

— Η ήθοποιός αποχωροῦσα θὰ παρακληθῆνῃ μεθ' έκυτῆς φορέματα τόνος άξίως, δστιν αντιπροσωπεύουν αί γενόμενοι εις τὸν μισθὸν της κρατήσεις.

Ἄλλά, κ. Στεφάνου, έπε τράπη ποτέ εις τὴν ήθοποιὸν αὐτὴν να συμφωνήσῃ με τὴν ράπτριάν της διά τὴν τιμὴν τοῦ φορέματος, τὸ ὁποῖο πληρώνει με τὰ κέρδη της έργασίας της;

Ἐδώσατε προσηγὴν ποτέ, κ. Στεφάνου, εις τὴν ήθοποιὸν, τὴν παραπονομένην ότι μεταχειρίζονται υλικὰ τῶν ακουριδιῶν διά τὸ φόρεμά της;

Γνωρίζει καν ή ήθοποιός, κ. Στεφάνου, πόσον κοστίζει τὸ φόρεμα, τὸ ὁποῖον φορεῖ;

Γνωρίζει πῶσα ὑπολείπονται από τὴν πίστωσιν, τὴν ὁποῖαν της άνοιζετε και πῶσα εξώδευσε;

Ὅχι!!!

Ἡ Α. Μ. ο Βασιλεὺς είνε ένθουσιασμένος, πληροφοροῦμαι, έρέτος διά τὴν χάριν, διά τὸ γούστο, διά τὴν πολυτέλειαν, με τὴν ὁποῖαν ένδύονται αἱ ήθοποιὸί του.

Ἡ Α. Μ. ο Βασιλεὺς πλέον ή άπαξ συνεχάρη τὰς ήθοποιούς διά τὴν τουκλέτα των.

Ἡρώτησεν όμως ο Βασιλεὺς ποτέ μίαν ήθοποιὸν πῶς ζῆ εργαζομένη εν τῷ θεάτρῳ του;

Τὴν ήρώτησε αν λιποθυμῆ ή όχι εξ άστίας μετά τὸ τέλος έκαστης παραστάσεως διότι δέν έχει τὰ μέσα της δικίτης και της συντηρήσεως, τὴν ὁποῖαν μία καλλιτέχνης κοπιάζουσα πρέπει να ἔχῃ;

Ἄς τὸ έρωτήσῃ και θὰ μάθῃ.

A. X.

ΠΕΡΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Σκότωσε ο χωριάτης ένα λαγό και τὸν πῆγε τοῦ Χόντζα. Ὁ Χόντζας τὸν ευχαρίστησε και τὸν εκράτησε και στο τραπέζι. Ἐφάγανε μαζί το λαγό. Ὅστερ' από μιὰ εβδομάδα, δέξου τον πάλι τὸν χωριάτη. — Ποιὸς εἶσαι; — Εἶμαι, Χόντζα μου, ο άνθρωπος πού σου έφερε τὸν λαγό. Ὁ Χόντζας τὸν περιποιήθηκε και πάλι. Τοῦ έκαμε και δεύτερο τραπέζι.

Ἐπέρασαν λίγες μέρες και παρουσιάζονται στο σπίτι τοῦ Χόντζα καμμιά δεκαριά χωριάτες ζητούντες φιλοξενίαν. — Καί σεις ποιὸί εἶσθε; — Εἴμαστε οἱ γείτονες τοῦ ἀνθρώπου πού σὰς έφερε τὸ λαγό! Περνᾶνε μιὰ δυὸ ὥρες, άλλοι πάλι, περισσότεροι από τούς πρώτους, δόκλῃρον σχεδον τὸ χωριό. — Ἄμ' εἶσαι, λέγει ο δυστυχῆς Χόντζας. — Ἐμεῖς, Χόντζα μου, εἴμαστε οἱ γείτονες τῶν γειτόνων τοῦ ἀνθρώπου πού σου έφερε το λαγό!! — Δός τους ἀπο ένα ποτήρι νερό: διατάσσει ο Χόντζας τούς ὑπηρέτας του.

Οἱ χωριάτες εκύτταζαν ο ένας τον άλλον με άπορίαν. — Μπᾶ! τούς λέγει ο Χόντζας χαμογελῶντας. Αὐτο πού σὰς τρατάρησα εἶνε ή σάλτσα της σάλτσας τοῦ λαγοῦ!... ΣΑΑΔΗ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΓΚΗ

Στὴν πρωτογονιάτικη έρώτησι της «Ἀκουσόμεως»: «Ποία εἶναι ή μᾶλλον κατεπιέγουσα ἀνάγκη διά τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος κτλ.» ο ποιητής κ. Παλαμᾶς έδωτε τὴν εξῆς ἀπάντησιν:

— Ἡ ἀνάγκη ή «μᾶλλον κατεπιέγουσα» θὰ εἶταν κάποιον στρατιωτικὸ δυνάμωμα. Μικροί, με να μες συλλογίζονται κ' έμεις.

Στρατιῶτες. Ὅμως γιὰ να εἶναι τὸ δυνάμωμα όχι μηχανικὸ και απέξω μόνο, ἀλλὰ μέσκα στο αίμα μας ριζοθεμελιωτο, πρώτα θὰ μες χρειάζωνταν ἀ ν θ ρ ῶ π ω ν ἀπόχτημα.

Και τούς ανθρώπους θὰ μες, τούς έδινεν ή Παιδεία.

Ἡ Παιδεία στυλωμένη άμέσως από τὰ πρώτα τοῦ σχολείου μαθήματα, όχι στὴν ἀστόχαστη καταφροσύνη, ἀλλὰ στο σοφὸ δούλευμα της εθνικῆς γλώσσας. Τῆς γλώσσας τοῦ κλέφτικου τραγουδιοῦ και τοῦ Σολωμοῦ. Τῆς μίμης και της μόνης πού θὰ μες φέρῃ πὺ σιμὰ στὴν ἀθάνατην ἀρχιούτητα κρατώντας μες νέους πάντα.

Γιατί σωστή γλώσσα θὰ πῆ σωστὸς νοῦς.

Τὴν παραπεταμένη Στρατοπούτα δέουμαι και τὸ Κράτος να γνωρίσῃ πῶς εἶναι ή Βασιλοπούλα, και να τὴν ὑψώσῃ στο θρόνο πού ταιριάζει.

Δέουμαι κάποιον άλλο ἀλφειητάρι ν' άνοιγτῆ έμπρός στα μάτια τοῦ σημερινοῦ παιδιοῦ, τοῦ αὔριανοῦ πολιτή.

Δάσκαλος να γίνῃ ο Ποιητής.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οἱ κ. κ. Συνδρομηταὶ τοῦ «Νουμά» πρέπει να λαμβάνουν τὸ φύλλον κάθε Πέμπτην και Κυριακὴν μέχρι της μεσημβρίας, τὸ βραδύτερον. Πᾶσα δὲ τυχὸν ἐπὶ πλέον βραδύτης, παρακαλοῦμεν, ν' αναγγέλλεται εις τὸ γραφεῖόν μας Διά τὴν ἐπὶ μιαν ὀλοκλήρον ἡμέραν βραδύτητα της διανομῆς τοῦ πρώτου φύλλου, διά τὴν ὁποῖαν πῶσως δέν εὐθυνοῦμεθα, αἰτούμεν παρὰ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν μας βαθυτάτην συγγνώμην.

Ὁ γέρον ώται εξήκοντα έτων με ψυχρὴν γενειάδα ήλιοσκήης και σοβαρὸς δέν έφάνετο να ήτο πατήρ των.

Ὁ τρύπος μεθ' οῦ τῷ έφέροντο είχε κάτι τὸ ἀνώτερον τοῦ συνήθους σεβασμοῦ πρὸς πατέρα, μᾶλλον συμπεριφορὰ αξιωματικῶν πρὸς τὸν συνταγματάρχην των.

Ὁ εις τῶν δύο άλλων ήτο εὐσωμος και ροδοκόκκινος με κατκνήνιν μύστακα, ο δὲ ήρωας μου λεπτός, μελαγχροινός και με έκφραστικούς ὀφθαλμούς.

Εὐμορροσ; ή μ' έρωτήσῃς.

Αἶ!... εὐμορροσ ἴσως όχι, ἀλλ' εξ' εκείνων τῶν φυσιογνωμιῶν αἰτινες έχουνσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν σφραγίδα της έσωτερικῆς ζωῆς, τὴν ψυχικὴν εκείνην έκφρασιν ήτις φωτίζει και δικαίρει: τὸ πρόσωπον.

Ἐλος πάντων τὸν έσκεπτόμην! με τὴν πίστιν μου!... ὅπως θὰ έλεγε ο θεός.

Ἐπεστρέψμεν βραδέως εις τὴν οἰκίαν μας της ὀδοῦ Μονπκνσιέ, ἐνῶ ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ μαγικοῦ πανοράμματος τοῦ λευκοῦ Ἀλγερίου τὸ ὁποῖον εξήπλουτο ἐν μέσω τοῦ πρασίνου τῶν λόφων και τοῦ ἀπλοῦ κυανοῦ της θάλασσης, έσκεπτόμην ποῖος ήδύνατο να εἶνε ο συμπαθὴς εκείνος ξένος, ὅστις εὔρε εις τὸ βῆθος της ψυχῆς του τὸν αὐθόρμητον εκείνον ὀχυμασμόν δι' ἐμέ.

Ὅλη ή έπομένη διήλθε ως συνήθως, μόνον δὲ περιήν έσπέρην επειδὴ ήτο ήμέρα μουσικῆς εις τὸ πᾶρ-

κων Μπρεσσόν, ο θεός προσεφέρθη να με ὀδηγήσῃ.

Οἱ καλοὶ μας Ζουάβοι ἐν μέσω τῶν ήλεκτρικῶν και τοῦ περιπλοκτοῦντος κόσμου ἀνέκρουον γοργὰ τεμάχικα Γαλλικῆς μουσικῆς, διεκρίνοντο δὲ ἐν μέσω τοῦ πλήθους οἱ ξένοι ναῦται με τὸν ταλαντευτικὸν βηματισμόν των, παρατηροῦντες περιέργως τὸν κόσμον και τὰς στολὰς τῶν Ζουάβων και τῶν σπαχήδων.

Ἐχόμεν ήδη ἀρκετὴν ὥραν εκεί και ο θεός κᾶτι μοῦ έλεγε περί Σπαχάρκ και Γουκρέγων, όταν εξαιφνης δικαίρνω τὸν ήρωά μου καθήμενον μεθ' ἐνός άλλου πλησίον της εξέδρας, και παρατηροῦντα ἀφρημένον τὴν κίνησιν.

Δέν με είχε βεβαίως δικαίρνη, ἀπό καιροῦ δὲ εις καιρὸν εκκλινε πρὸς τὸν σύντροφόν του τῷ ἀνεκόνινου καμμῖν παρατήρησιν και εξηκολούθει παρατηρῶν τὸν περρεχόμενον κόσμον.

Ἡσθάνθην τότε τὸσην παράδοξον συγκίνησιν, ὡστε δέν ήνώσηκ γρῦ εξ ὅσον εξηκολούθει ο θεός να λέγῃ, εἰναιουν δὲ τὴν κεφαλὴν μόνον ὡς να συνεφώνουν πληρέστατα πρὸς τὰς ιδέας του.

Κατ' εκείνην τὴν στιγμὴν τὸν εἶδα να χαίρετᾷ, και ἀντελήθην ότι οἱ περρεχόμενοι ξένοι ναῦται τὸν έχαιρέτων στρατιωτικῶς.

Ἦτο βεβαίως ξένος αξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ.

Κᾶτι τὸ παράδοξον ἐνέπλησεν ευχαριστήσεως τὴν

καρδίαν μου, ότι ο ήρωας μου ήτο αξιωματικός, και ναυτικός.

Περίεργον! τί ήδύνατο ἐν τούτοις να ἐνδικεφῆ έμε ἐκν ο τυχαίος αὐτός παροδίτης της χθὲς ήτο αξιωματικός ή όχι;

Μήπως καθημερινῶς δέν ήρχοντο ή έφευγον εκ τοῦ λιμένος μας τόσα ξένα πολεμικά; και μήπως ήδύνατο τις να ὑποθέσῃ, ότι ἐν εἰδύλλιον μετά τινος τῶν ἀποδημητικῶν αὐτῶν πτηνῶν ήδύνατο να ἔχῃ σαβαροτόρας συνειπίεις.

Ἐκ τούτοις εξηκολούθουν να παρατηρῶ περιέργως και τὰς μικροτέρας κινήσεις του, και τὰ μικρότερα μειδιάματά του, και εδυσφόρουν, και εθύμωνα ἐνδομύχως, ότι δέν έστρεφε πρὸς ἐμέ τὸ βλέμμα του.

Τί θὰ έκαμνε ἀρα γε ἐκν μ' έβλεπε;...

Κατ' εκείνην τὴν στιγμὴν μερικοὶ γέροντες τοῦ θεοῦ ἐπλησίασαν να μες χαίρετίσουν, μεταξῦ δ' αὐτῶν και ο ἀνυπόφορος εκείνος ὑπολογαγός ο ὁποῖος εξηκολούθει να έρωτοτροπῆ ἀηδέστατα.

Περιττόν να σὰς εἶπω ότι ἐλαχίστας λέξεις ήκουσαν από τὰ χεῖλη μου.

Οἱ ναῦται ὡς και αὐτός ήσαν μελαγχροῖνοι και ήλιοσκέεις, έφερον λευκὸν μικρὸν πιλίκιον, ή δὲ ταινία των έφερε γραμμᾶτα τὰ ὁποῖα δέν ήδυνάμην να ἀνγνωσῶ.

Μήπως ήσαν Ρῶσοι; (Ἄκουσούει)